

Една сутринъ малкиятъ Добри, съ абичка презъ рамо и съ три гроша и половина въ джоба си, поема презъ Балкана и отива въ Търново. Слугува тамъ известно време и се прехвърля въ Ромъния. И отъ тамъ, подпомогнатъ отъ богати и родолюбиви българи, заминава за Одеса (Русия), дето се записва и свършва тамошното училище за свещеници.

Следъ нѣколко години той се връща въ родния си градъ Сливенъ, дето става учителъ. Учителствува и въ Ямболъ и въ Нова-Загора. После пакъ се връща въ Сливенъ. Тукъ дочаква освобождението и умира на 27 мартъ 1886 г.

Ето това малко българче, което решава да тръгне по широкия свѣтъ, самò, безъ пари, безъ познати, за да се учи и да служи следъ това на народа си; тоя по-сетнешенъ учителъ на сливенскитѣ деца — „Даскалъ Добри“ — е написалъ всички пѣсни, които ви споменахъ и които вие още пѣете.

Тежко време било тогава!... Тукъ-тамъ изъ Балкана ходѣли отдѣлни малки чети съ войводи, но цѣлиятъ народъ не билъ още съзналъ, че трѣбва да скочи като единъ човѣкъ, за да се освободи самъ. Трѣбвало да се събуди духа на българското племе, да му се вдѣхне вѣра, че то е било — и пакъ ще бжде свободно. Трѣбвало да се възпламенятъ младитѣ сърдца и да се накаратъ да обикнатъ бащинията повече отъ себе си.

Пѣснитѣ на Даскалъ Добря, писани още въ Одеса и после въ Сливенъ, успѣли да свършатъ тая велика работа. Скришомъ ги писалъ той, скришомъ ги раздавалъ да се преписватъ и предаватъ отъ ржка на ржка. Пригаждалъ имъ мелодия (гласъ) и въ училище училъ младитѣ българчета на своитѣ огнени пѣсни. Пѣснитѣ бързо се разнасяли отъ кжща въ кжща, отъ градъ на градъ. Мнозина не знаяли, кой е написалъ тия пѣсни, но ги учили и пѣяли съ пламенна вѣра. И когато презъ 1876 г. избухва Априлското възстание — бунтовницитѣ вредъ сж пѣяли Чинтуловитѣ пѣсни, и сж умирали усмихнати — съ неговитѣ думи на уста:

„Който носи мъжко сърце Да препаше тънка сабя,
И българско име, Знаме да развие!“